

PAPA EN MAMA TEGEELIJK

SINGLE VADERS EN HUN KINDEREN

‘MA’tjes’ noemt Adolf ze, de moederlijke adviezen die hij van vrouwen krijgt. Niet dat hij daarom vraagt, want Adolf staat zijn mannetje in de opvoeding van zijn kinderen, net als Michael en Micha. Zij vervullen zowel de vader- als moederrol en dat gaat ze prima af.

Interviews: Christien Jansen. Fotografie: Bart Brussee

“In het begin was het een drama, maar nu vind ik het leuk dat mijn hele leven om de kinderen draait”

Adolf (42) is de vader van Ties (13), Giel (12) en Marte (9). Zeven jaar geleden overleed zijn vrouw Gerlien.

“Marte was net twee toen haar moeder stierf en als ik nu een meisje van die leeftijd zie, denk ik: hoe heb ik het toen in hemels-naam gedaan?!”

Eind 2005 kwamen we in een emotionele achtbaan terecht toen bij Gerlien darmkanker werd geconstateerd. Ze stierf nog geen half jaar later, ze heeft gewacht tot Martes tweede verjaardag. Marte was al zindelijk, maar kon weer terug in de luiers. Giel van vier had woede-aanvallen en Ties van zes wist niet waar hij het zoeken moest. En dat gold ook voor mij. Het eerste jaar was puur overleven. Rouwen vreet energie, je kunt zelf nauwelijks overeind blijven, maar tegelijkertijd moet je er zijn voor je kinderen die net hun moeder hebben verloren. Een paar maanden na Gerliens dood, heb ik mijn werk weer voorzichtig opgepakt. Op woensdag- en vrijdagmiddag ben ik vrij en de overige dagen red ik het met de hulp van mijn moeder, mijn schoonmoeder en de zus van Gerlien. Het is geweldig en onbetaalbaar wat deze en andere vrouwen voor ons doen. In het begin was het een drama, maar nu vind ik het leuk dat mijn hele leven om de kinderen draait. Ik krijg er energie van. En dat ik in de kinderen dingen terugzie van hun moeder, vind ik prachtig. Het is soms zwaar, vooral omdat ik alle keuzes alleen moet maken. Maar doordat ik het leven in alle facetten meemaak, ben ik een completer mens geworden.”

Micha Donker (37) is de vader van Liza (9). Na de scheiding van Liza's moeder kreeg Micha het hoofdelijk gezag. “De buitenwereld vindt het bijzonder dat ik de zorg voor mijn kind heb opgepakt, maar voor mij is het niet meer dan normaal. En ook Liza vindt het inmiddels heel gewoon. Toen ik een relatie kreeg met haar moeder, had ze al drie kinderen uit een eerdere relatie. We trouwden vrij snel en toen bleek dat ze zwanger was. Niet lang na Liza's geboorte liet mijn ex weten dat ze niet gelukkig was. Ze vertrok en nam onze dochter mee. Tijdens de rechtszaken kwam naar voren dat ze ADHD heeft in combinatie met borderline en toen dat bekend werd, zijn de andere drie kinderen ook aan hun vader toegewezen. Omdat ik de keuze had gemaakt voor Liza te zorgen, ben ik gestopt met werken: de werktijden waren niet te combineren met de zorg voor een kind. Daarom kwam ik in de WW en uiteindelijk belandde ik in de bijstand. Ik kreeg veel steun van mijn ouders en zus. Toen ik alles op de rit had, ging ik weer aan het werk en nu loopt het prima. Op woensdagmiddag ben ik vrij, de overige dagen gaat Liza naar de vaste oppas en om het weekend gaat ze naar haar moeder. In het begin had ik daar wel moeite mee, maar hoe stabiel mijn ex werd, hoe meer vertrouwen ik erin kreeg. Ik vind het een voorrecht dat ik Liza helemaal heb zien opgroeien, dat ik haar eerste stapjes heb meegemaakt, de eerste hapjes, het tanden wisselen, alles.”

“Ik vind het een voorrecht dat ik Liza heb zien opgroeien, dat ik haar eerste stapjes heb meegemaakt”

“Dat ik alle beslissingen alleen moet nemen, vind ik misschien wel het zwaarst”

Michael Sman (46) is de vader van Nathan (12) en Joshua (11). Vier jaar geleden scheidde Michael van Christine, zij stierf in de zomer van 2011. “Toevallig vroeg ik het gisteren nog aan de jongens: ‘Praten we genoeg over mama?’ Dat vind ik heel belangrijk. Het afgelopen jaar vond ik nog een heel mooie foto van haar in haar computer, daar heb ik toen twee mooie fotodoeken van laten maken voor in hun kamer. Toen Christine en ik vier jaar geleden scheidde, hebben we het belang van de jongens boven alles gezet. Daarom kozen we voor co-ouderschap en zorgden we dat we redelijk dicht bij elkaar woonden.

Kon zij een keer geen oppas vinden, dan was ik 's avonds in haar huis en zij hielp mij als ik omhoog zat. Alles liep op rolletjes, tot in maart 2011 het bericht kwam dat Christine ernstig ziek was, ze had een zeldzame vorm van kanker. Vanaf dat moment werd het contact nog intensiever. Toen ik eens tegen haar zei hoe vreselijk het voor haar was dat ze ging sterven, zei ze: ‘Wat dacht je van jezelf dan?’ Dat was de eerste keer dat ik besepte dat ook voor mij de impact heel groot zou zijn. De laatste weken voor Christines dood waren we steeds met z'n vieren en na haar dood kwam van alle kanten hulp. Maar je wilt je kinderen, die net

hun moeder hebben verloren, niet overal stallen. Daarom nam ik alleen hulp aan van mensen die heel dichtbij stonden. Omdat ik gezagvoerder ben en fulltime werk, ben ik behoorlijk afhankelijk van mensen die ons helpen. Ik sta vaak stand-by en kan dan opgeroepen worden en zomaar twaalf uur of langer onbereikbaar zijn. Ik ben zó blij met alle hulp. Wat ik misschien wel het zwaarst vind, is dat ik alle beslissingen alleen moet nemen. En ik vind het vreselijk dat ze niet naar hun moeder kunnen als ik ze soms hard heb aangepakt. Maar we hebben een heel goed, open contact. Het gaat goed met ons drieën en daar ben ik blij om.”